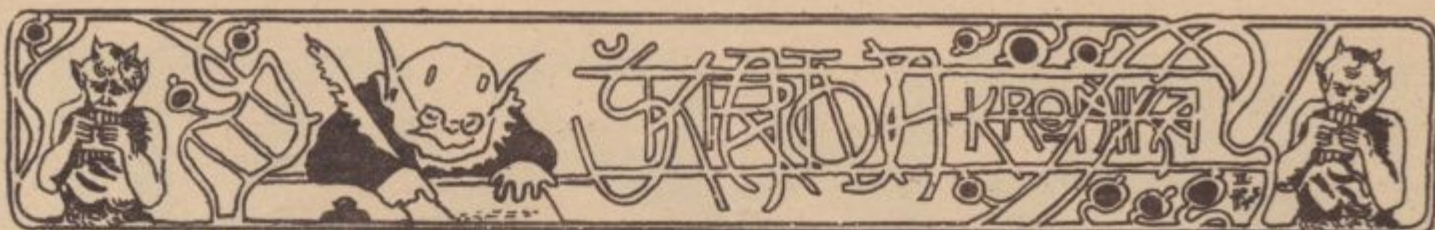

Zahvala Viljelma.

Cesar Viljelm: »Dragi Goluchowski, pokazal ste se v Maroku kakor briljanten sekundant; pripravljen sem vam storiti protiuslugo, n. pr. ako pridete kedaj v zadrego radi kakega govora — tedaj se obrnite do mene . . . !«

TRST, v petek, dne 20. aprila.

Za nami so ti lepi velikonočni prazniki. In letos so bili zares lepi. Solnce, ki v začetku letošnje pomladi . . . ne, ne : začetka prave resnične pomladi letos niti ni bilo in smo vedeli, da smo že v spomladi, le če smo se potrudili in pogledali v koledarje. Po vremenu pa je tudi preko 21. marca trajala dalje doba tople obleke in — katarjev in nahodov in tiste konsekvence teh dveh človeških nadlog, ki jej pravimo — mokra žepna ruta. Ne zamerite, če ni preveč apetitno, kar sem rekel, ali jaz moram, da porabim znano žurnalistiško frazo : „konstatirati dejstvo“. Dejstvo pa je, da v začetku letošnje pomladi je bilo le malo lepih dnevov malo cvetja, temveč pa nahodov, prehlajenj, mokrih žepnih rut. Jaz n. pr. sem imel letos posebno sočnega, tako, da se še sedaj ne morem iznebiti njega — mokrih posledic. In ravno tedaj, ko sem se v začetku koledarske spomladi zavijal v toplo zimsko sukno, medil svoj nahod in se jezil na vse bronhijalne katere in na — zdravnika, ki mi je na mojo pritožbo radi nadloge, ki me tare, odgovoril ravnodušno in hladno — o ti brezsrčnež ti! — da naj ne kadim in ne hodim okolo v večernem hladu, potem da že mine samo od sebe : ravno tedaj so mi spomini uhajali v minole stare čase, ki so bili zares »dobri«, če že ne v drugem, pa vsaj kar se tiče lepega reda, po katerem so se vrstili štirje letni časi s takimi vremeni, kakor se spodobi. Milo pri srcu mi je ob spominu na te stare dobre čase, ko je pomlad še prihajala točno ter je pazila na to, da je v soglasju s podatki v koledarjih začela razvijati vse svoje dražesti ob blagohotnem sodelovanju tiste zlate bleščeče plošče tam gori na nebesnem svodu. Precej dolgo je že temu. In ravno po tem, da se mi tedanji dogodki odmikajo v spominu na večje in večje daljave, spoznavam, kako se — staramo in da nam pada na glavo in v brado sneg, ki ga ne odnaša nobena pomlad . . .

Oh kako lepo in — toplo je bilo nekdanj, ko smo otročaji že v marcu letali bosonogi okoli, delali piščali, iskali vijolice po grmovjih in redno od-

hajali domov z lukno v hlačah na tistem delu telesa, ki ga ne smeš imenovati v dostojni družbi. To je minolo. Piščali ne delamo več, za to smo prestari ;

vijolice pa — kupujemo od naših okoličank. Za to pa — ali naj se ovadim? — — — se včasih ne čutimo še prestare, če . . . če . . . je prodajalka lepa in nam je ljubeznjivo pomežiknila. Odpuščeno nam bodi! Kaj čemo, če je pa tako ustvarjen ta možki rod — in tak je bil od očeta Adama sem —, da gotove slabosti jemlje seboj iz fantovske tudi v — naslednjo dobo in jih konservira še potem, ko je že videl Abrahama.

Hotel sem namreč reči, da se je začelo nekam čudno sukati in preobračati vse tudi v klimatičnih tazmerah naše stare Evrope. Stari zakoni meteorologije so prišli ob veljavo in vremena nočejo poznati nobenega pravega reda več. To smo občutili tudi letos, ko smo imeli zimo skoro do — Velikenoči.

Tako sedaj zopet tam, kjer sem gori začel. . . Narava se je sicer že poprej začela nekaj gibati in snovati, kar so nam ovajali mali popki po vejah drevja, ki so sramožljivo silili na luč dneva. Solnce pa kakor da si je hotelo prihraniti prav za velikonočne praznike slovesno otvoritev svojega pomladanjega posla. Res krasni so bili ti prazniki, ko je solnce z največo radodarnostjo sipalo doli svoje tople blagoslove in zvalilo naše Tržčane, da so v trumah romali ven v našo okolico : brez vsake misli v glavi na zadnje volitve, pač pa obloženi s košaricami, ovoji in omoti, napolnjenimi od blagoslova, ki so ga mati-gospodinja doma napekli in nakuhali! In potem tisto veselo in glasno . . . zibanje trum nazaj domov! Obloženi cvetjem in bolj ali manje v »roččah«, kakor je že bila kapljica v dotični gostilni ali

„osmici“. Tudi jaz sem na velikonočni ponedeljek pobral, kar sem imel doma božjega blagoslova — kosov potic, gnjati in . . . otrok (z ženo vred, to se razume) in šli smo . . . o ne, tega pa ne povem, kam smo šli, ker bi se utegnil najti kak dober — prijatelj, ki bi šel poizvedovati kaj in kako je bilo. . . . Jedno pa priznavam sam: velikonočni prazniki niso ostali za me brez neke posledice. Nu, da, če že hočete vedeti: mehanizem — želočca je prišel nekoliko v nered. Pa kaj za to?! Saj je to le dobro znamenje. Če kdo v tednu po Velikonoči nima vsaj nekoliko pokvarjenega želočca, je to žalosten znak, da mu velikonočni prazniki niso dali vsega, kar zahteva lepa stara tradicija. . . .

Pokvarjen želoček — po velikonočnih praznikih namreč — je stara institucija, ki si jo moramo ohraniti. In glejte kombinacijo: v letošnjem tednu po Velikonoči ima tudi slavna mati Germanija

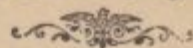
pokvarjen želoček! Zgovornemu nemškemu Viljelm, ki je trdno uverjen, da je on fiksna zvezda, okolo katere se suče ves svet, in ki je uverjen, da je ta svet le vsota trabantov, ki imajo spremljati zvezdo — je zapazil tam v Algecirasu na Španjskem, da postaja nekam samotno okolo hksne zvezde in da trabanti slede . . . drugim zvezdam. To je, seveda, zelo neljubo presenečenje, ki je provzročilo nevoljo, kateri je zgovorni Viljem dal duška v neki brzovjavki na Dunaj; slučaj pa je hotel, da je temu telegramu sledil neki drugi telegram z Dunaja — v Rim in potem z Rima na Dunaj! In sedaj leže vsi ti telegrami materi Germaniji na želočcu, o čemer govori ves svet, da je zgovorni nemški Viljelm zopet enega — kozla vstrelil.

Ali še nekaj leži materi Germaniji na želočcu . . . veliko rusko posojilo. In to zopet, ker trabanti nočejo parirati in ubirajo svoje poti. Mama Germanija so bili jezni na Rusijo, ker so si v Algecirasu precej — hudo opekli. In maščevati so se hoteli nad Rusijo s tem, da so jej nekako v imenu Evrope odrekli veliko posojilo. A Evropa je imela to pot svojo glavo in je posodila Rusiji še več, nego je ta zahtevala. In tako je prišlo, da je tudi to posojilo — obležalo Nemčiji težko na želočcu in mama Germanija imajo z mano vred pokvarjen želoček, tudi če niso jedli velikonočnih potic — jaz pa sem jih.

Ogrsko „veliko ministerstvo“ je še notri v svojih medenih tednih, ko svet navdušeno ploska — besedam, ki jih novi ministri govoré! Ali potem pridejo resnejši časi, ko se ne bo moglo izhajati več s samimi besedami — posebno pa mislim jaz na tiste besede, s katerimi so gospodje Košut, Polonyi in kakor se že imenujejo te nove madjarske „velike“ ekscelence, delali Hrvatom objube, jim mazali okolo ust z madjarskim koalicijskim medom ter delali Hrvatom skomine po tisti lepi svobodi, ki jo madjarski ministri radi privoščajo — Madjarom. Ali ne — nočem biti danes črnogled prorok, ker morda hoče g. Košut res podati dokaz, da je tudi takih madjarskih politikov, ki drže besedo, tudi če je bila dana Hrvatom. In iz srca bi privoščil jaz to tem poslednjim, in prav in pravično bi bilo, da ne bi imel nič proti temu tudi sedanji vsemogočni bog na Hrvatskem, kajti žepi gospoda Tomašiča so že dovolj polni in njegovi sorodniki dovolj preskrbljeni . . . Jaz bi menil torej, da je g. Tomašič srečno dovršil — svojo misijo in da že lahko dovoli, da se enkrat začne misliti tudi na ubogi hrvatski narod.

Na Slovenskem je prej ko slej jako živo. Leksikon z izvestnimi sočnimi besednimi — komplimenti, ki si jih delajo liberalni in klerikalni listi, narašča vedno bolj in hoče zadobiti uprav grozne dimenzije . . . Sicer pa ne bom opisoval dalje, ker se vrši vse po navadi in vse za . . . „ljudstvo“. O ti ubogo „ljudstvo“ na Kranjskem: kake stvari moraš pokrivati se svojim poštenim imenom!

Kronist.

Hitra ženitev

Dolgo sta si gledala v oči.

On: »Gospica, vi imate krasne oči vaše matere.«

Ona (hitro): »Jaz imam tudi hranilno knjižico svojega očeta.«

Pol ure nato je sledila zaroka.

Dobri ljudje so največkrat ogoljufani.

Čudna objava.

V nekem listu je bila nastopna čudna objava:

»Včeraj mi je moja žena razbila ušesno mreno v spomin mojega godu, tako da sedaj prav malo slišim. Ker torej prav malo slišim, ne plačam zanjo nikakega dolga in svarim vsakega, da jej ničesar ne posodi na moje ime.«

Protest.

Oče: Minka, te knjige ne smeš čitati!

Hčerka: Papa, jaz se moram vendar upoznati s knjigami, ki jih bom nekdanj morala svojim hčeram prepovedati!

Poročilo orožnika.

(Odlomek).

— »Jaz sem dotičnika pozval, naj mi sledi, na kar mi je odgovoril: »Obesite se mi na hrbet«. Ko se je to zgodilo, sem dotičnika takoj aretiral.«

Kamor se sreča odloči, vse opreke preskoči.

Dober lek.

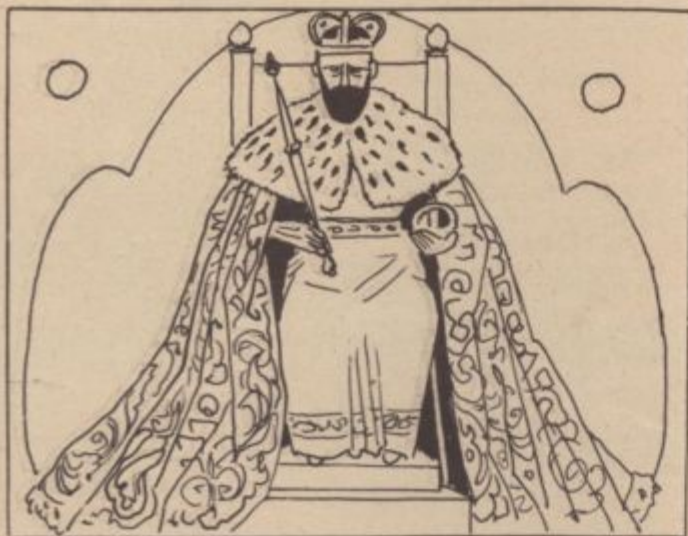
Neki baron je bil dolžan svojemu krojaču večji znesek, a ga je vedno odganjal s tolažbo, da ga poplača takoj, ko podeduje veliko premoženje po svoji teti, ki pa v resnici ni imela prav ničesar, kar bi mogla nazvati svoje. Krojač se je naveličal čakati ter je nekega dne pridrvil k baronu in začel tu kričati: »Ti baron, že dve leti me puščaš čakati na plačilo, jaz hočem takoj plačilo«. — Baron se je okrenil ter mu ves vznemirjen rekel: »Kako se postopite mene tikati?« — Krojač je na to mirno

odvrnil: »Povsod kjer te bom videl, te bom tikal in to tako dolgo, dokler me ne plačaš«. — To je pomagalo. Baron je segel v listnico ter plačal krojača, ki se je prijazno poklonil in odšel.

Stara podoba.

V neki cerkvi je bila na zidu stara podoba.

Na tej podobi so bili naslikani: cesar s krono in žezlom ter napisom: „Jaz vladam vas vseh“;

papež s trojno krono in povzdignjeno desnico z napisom: „Jaz učim vas vseh“; nadalje vo-

jak z mečem v roki in z besedami: „Jaz branim vas vseh“; potem kmet s plugom in napisom:

„Jaz hranim vas vseh“ i. t. d. Nazadnje je

bilo videti hudiča s samokolnico (karijolo) in spodaj je stalo zapisano: „Jaz vas doberem vseh,

ako ne storite svoje dolžnosti“.

Vanek in konšelir z Grete.

Vanek: »Dobruo jutro šjor Andrea!«

Dreja: „Bon jorno Vanek“.

Vanek: »Pej, kakü ste si pasov kej ta sveti uozm?«

Dreja: „E, taku, taku, pasabilmente, zdej ke nisem uoljen za konšelirja na manjestrati, je prau slabu!“

Vanek: »Pej, zakaj šjor Andrea?«

Dreja: „Eh, če bi vi drugi votirali mene za konšelirja, bi blu še kej nade da b' mi pršla po pošti kešna pinca z manjestrata al pej od našga prešidenta šjora Veneziana, ma taku je šlu vse po vodi“.

Vanek: »Pej, zatu ste taku dešperiran?«

Dreja: „Porka strela, pej kej bi ne biu, inveče da b' se nalomastu tiste božje grazie, pej sem mogu gliedat, kako so nosili ciele jrbase od žegna zravn moje hiše kamr ke stojim. Taku ni čudno da ne buom ratov anti še bolj suh kakor sem“.

Vanek: »Ante jmaste ražuon, šjor Andrea«.

Estetika

Neki profesor je predaval o estetiki ter predočil to na nastopni način:

„Gospoda moja, ako vidite staro baburo,

se vam-li ta dopada? Gotovo ne! Vidite pa mlado, zalo deklet, hm, ta se vam ga gotovo dopada. No, vidite, gospoda moja, tu imamo estetikol“

„Tržaška posojilnica in hranilnica“

registrovana zadruga z omejenim poroštvom

TRST — Piazza Caserma št. 2 (v astni hiši) — TRST

Telefon 952.

Hranilne uloge sprejema od vsakega, če tudi ni ud zadruga in jih obrestuje po 4 $\frac{1}{2}$ %. Rentni davek od hranilnih ulog plačuje zavod sam. Vlaga se lahko po 1 krono.

Posojila daja samo zadružnikom in sicer na uknjižbo po 5 $\frac{1}{2}$ %, na menjice po 6%, na zastave po 5 $\frac{1}{2}$ %.

Uradne ure: od 9—12 dopoludne in od 3—4 popoludne.

Izplačuje vsaki dan ob uradnih urah. Ob nedeljah in praznikih je urad zaprt.

Poštno hranilnični račun 815.004.

Več ko je lažnikov, laglje se resnica izve.

Fant'in dekle.

Kaj okrog srca
nekaj mi brca,
ljubo, oh, ljubo dekle,
kaj si mi vendar storilo,
kaj si vzdramilo
revno srce?!

Veliki teden
čar brezbeseden
vnel ga je tvojih očes,
mojo ljubezen si smelo
v zanjke zaplelo,
dekle, zares!

Kaj boš rudelo,
mir si mi vzelo,
dekle, povej, oh zakaj,
kakor za solncem se vpira
srce brez mira.
daj ga nazaj!

Iz šole.

Učitelj: Kako se zove papir, ki pije črnilo?
Učenec: Pijanec!

Prekanjen.

Župan nekega večega trga je imel navado, da je rad posejal v krčmi ter pozno prihajal domov, ko je njegova bolja polovica že davno šla počivat. Na njeno vprašanje, koliko da je ura, je župan odgovarjal „kmalo bo dvanajst“, ali „malo je čez polnoči“. Nekdaj je navadno vprašanje izostalo, mesto tega mu je žena rekla: „Janez, prosim te, ustavi mi vendar uro, nikakor ne morem ob tikljanju zaspati.“ — Ne misle nič hudega je župan ustavil uro. Ko je žena zjutraj ustala je vprašala svojega moža: „Kedaj si prišel domov?“ — „Malo pred polnočjo“, je odgovoril župan. — „Janez, le sem na uro poglej!“ — Kazalec ure je kazal 2 uri 25 minut. Župan Janez se je ugriznil v jezik.

Čudna zahteva

Mož (ženi, ki je preklinjala): Kaj si bo vendar mislila služabnica, kolni vendar vsaj v nemškem jeziku!

Posledice jecljanja.

Jecljanec (kopališčnemu slugi): Po—po—po—tapljati!
Sluga: Prav rad! Potopil ga je v vodo.)

Jecljavec (Ko je prišel iz vode, z močnejim glasom):
»Po—po—po—po—tapljati!

Sluga ga je zopet potopil, ter ga držal pod vodo skoraj pol minut.

Jecljavec (ko je prišel zopet iz vode, ves obupan in zasopljen): Po—po—po—tapljati se, mi je zdravnik — prepovedal.

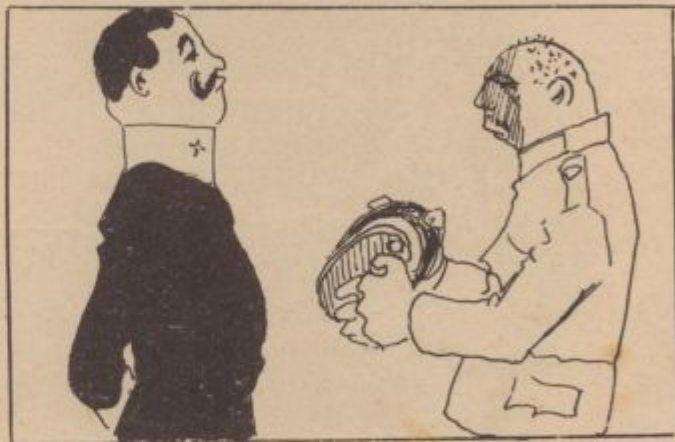

Odprto.

A. Ti greš sedaj v hišo našega župana, katera izmed njegovih deklet se ti najbolje dopade?

B: Dekla.

Povabilo.

Poročnik: Janez, sedaj pojdi k poročniku Kvasu, pozdravi ga v mojem imenu ter mu reci, da ga za danes zvečer povabim na čašo vina. Ako obljubi priti, za moreš takoj prinesiti seboj škatljo smodk, komad po 10 stotink.

Janez: Odličen pozdrav od mojega gospodarja, gospoda poročnika Ježa Vabi vas za danes zvečer na čašo vina. Ako obljubite priti, prinesite seboj ob ednem škatljo smodk, komad po 10 stotink.

Častni člen.

Orožniki so po dolgem iskanju vjeli glasovitega roparja. Glavar roparske bande je bil stavljen že prej pod ključ. Sodnik je konfrontiral oba ter rekel poslednjemu: Pripada li ta lopov tudi vaši bandi? „Da“, je odgovoril vprašanec, „ali jaz menim, da je bil le častni člen“.

Odgovorni urednik LUDVIK GERŽINA.

Izdaja in tiska tiskarna »EDINOST« v Trstu.

HRVAT PREZENTIRA MENICO MADJARU. —

glej kroniko.